

Pavlna
Pořízková

Léto
modelky

ROMÁN

Pavčina Pořzková
Léto modelky

Eroika

Pavčina Pořízková
Léto modelky

přeložila Jana Jašová

Eroika | Praha | 2015

Originally published under the title
Paulina Porizkova: *A Model Summer*

Copyright © Paulina Porizkova, 2007
Czech edition © Eroika, 2015
Translation © Jana Jašová, 2008

Czech translation rights arranged with Marly Rusoff Literary Agency, USA
represented by Kristin Olson Literary Agency s.r.o., Prague

ISBN 978-80-87409-28-2

Monique Pillardové, mé Momo

„V mládí a kráse je zřídka moudrost.“

HOMÉR

Než se Evalinda vrátí domů z práce, osprchují se a převléknou do těch nejmíň špinavých džínů a červeného trička. Moje oči už vypadají skoro normálně, jsou jen trochu růžové, jako bych brečela. Napoleonské sako leží na posteli.

„Hugo už nás za chvíli vyzvedne, tak se obleč,“ houkne na mě Evalinda otevřenými dveřmi šatny.

„Jsem oblečená.“

„Takhle jít nemůžeš!“ Koukne na mě ze šatny. „Vypadáš jako švédská školačka!“

Slabé zabrnění urážky přejdu mlčky. Jen počkej, až uvidíš to sako! Obléknu si ho a čekám. Evalinda vyjde ze šatny ve zlatém topu, bílé minisukni a vysokých bílých kozačkách, které jí sahají až na stehna. Čechrá si vlasy a kouká po mně.

„Co myslíš?“ Vrazím ruce do kapes a předvedu jí pózu, která mě právě napadla.

„Hm. To není moc sexy.“

To zabolí. Chci si sako sundat, ale Evalinda mávne rukou. „Ne, ne, nech si ho, stejně nemám nic čistého, co bych ti mohla půjčit.“

„Ale jestli myslíš, že mi to nesluší –“

„Je to fajn,“ odpoví. „A stejně se na tebe nikdo nebude koukat.“ Pronese to tak bezstarostně, že mi opravdový smysl jejích slov dojde až po chvíli.

Hugo dorazí stejně pomačkaný jako obvykle, džíny a azurová

košile odrážejí barvu jeho očí. Vyměníme si obvyklé dvojité polibky.

„Vypadáš fantasticky,“ pochválí mě. Nastane odmlka, v níž Evalinda čeká na pochvalu pro sebe, která nepřichází.

„Děkuju,“ ozvu se a spěchám vyhladit vrásky, které se jí začínají rýsovat kolem rtů. „Ale stejně si mě nikdo nevšimne, když budu stát vedle ní,“ pokývnu plaše k Evalindě. Přijme tu poklonu, jako by to byla moje povinnost. Hugo se jen usměje.

Evalinda je v autě podivně tichá. Stáhne si okénko a zaúpí po každé, když Hugo zabočí moc zprudka a já se jí v klíně posunu. „Seď klidně,“ vyštěkne na mě. „Jsi vyzáblá, ale taky něco vážíš.“

Večírek se koná v nejvyšším poschodí luxusního činžáku. Vyjedeme do něj výtahem s ozdobným kováním, který vypadá a skřípe, jako by mu bylo nejmíň dvě stě let.

Za dubovými dveřmi duní hudba, směsice evropského popu a jazzu. Když se dveře rozrazí a na prahu stane muž s chlupatým hrudníkem ve výstřihu purpurové hedvábné košile, rachot se vyvalí ven. Evalinda mu skočí kolem krku, Hugo se s ním krátce pozdraví a vejdemo do úzké chodby. Vlevo je veliký obývací pokoj, zařízený obvyklou směsicí chromu a kůže. Na vysokém stropě zahlédnu ornamenty, které vypadají jako marcipánové zdobení na dortu. Čtyři francouzská okna vedou na terasu. Celý prostor je zaplněný davem lidí, kteří se mezi sebou přelévají jako zmatené hejno vran.

„Co si dáš k pití?“ Hugo ukáže na lakovaný barový pult, za kterým se otáčí číšník v uniformě a nalévá nápoje.

„To co ty.“

„Zázvorovou limonádu?“ nadzvedne tázavě obočí.

Evalinda rozhodne za nás obě. „Dones nám dvě whisky s ledem.“

Hugo přikývne a nechá nás stát uprostřed pokoje.

„Není to paráda?“ vykřikne Evalinda, jako bych nestála hned vedle ní.

Vedle mě se zastaví nějaká žena se rty, které vypadají jako kuřecí zadek. „To je skvělé sako. Není to Mugler?“

„Ne, to je bleší trh,“ odpovím a zahihňám se. Evalinda se nesměje. Rafne mě za ruku a odtáhne mě stranou. „Pojď se podívat na ten výhled.“ Vleče mě k francouzským oknům. Vypadá to, že cestou davem každý komentuje moje sako – *hej, kde máš koně – bezva vohoz* – a jeden chlapík s vlasy v ohonu mi za něj nabídně tisíc franků. Ráda bych to s ním probrala, ale Evalinda mě vleče na terasu.

Ta je veliká a rozlehlá. V rozích stojí pohovky a malé stolky a všude po podlaze i na stolcích hoří malé svíčky ve sklenicích. Ale jinak tu skoro nikdo není, až na skupinku, která stojí u kamenné balustrády a nevšímá si nás.

Popojdu k zábradlí. Pařížské střechy mě pozdraví svým pravidelným vzorcem, šedé břidlicové tašky s něčím, co vypadá jako oranžové keramické květináče. Přemýšlím, co to může být. Že by maličké komíny? Za střechami se rýsuje obrys Eiffelovky, osvětlené jako vánoční stromeček. Vlevo, dál odsud, stojí Notre-Dame, v nachovém stínu pod kobaltově modrou oblohou. Skupinka u zábradlí se rozptýlí a vrátí dovnitř. Na terase zůstane jen jediný muž, zády k nám. Opírá se o balustrádu a kouří. Má světle modrou košili a zvlněné vlasy mu povlávají ve větru.

„Ahoj Robe, ráda tě vidím!“ zahlaholí Evalinda a vrhne se k němu. Rob se obrátí, zahodí nedopalek, zamáčkne ho podpatkem a obejmě ji.

Zůstanu stát jako pařez.

„Koukni, Jirino, koho to tady máme,“ pokračuje Evalinda, jako bych byla slepá. Usměju se se zavřenou pusou a tváře mi hoří.

„Ahoj,“ pozdraví mě Rob. V polostínu vidím jen bílý záblesk jeho zubů a bělmo očí.

Když se moje sny tak nečekaně vyplnily, nemám ponětí, co bych měla dělat. Už jsem ho líbala a milovala se s ním, vdala se za něj a porodila mu děti, a všechny ty scénáře byly tak podrobné a důmyslné, že to vypadá spíš jako vzpomínky než jako fantazie – i když bohužel vzpomínky, které nemáme společné.

Co má říct člověk někomu, kdo už je týdný jeho milencem, ale nemá o tom tušení?

„Ahoj.“

Jsem úžasně duchaplná. Popojdu k němu. „Můžu dostat cigaretu?“ Ještě duchaplnější. Moje konverzační schopnosti jsou opravdu na vrcholu. Potřebuju panáka.

Rob vytáhne ze zadní kapsy balíček cigaret, jednu vyklepe a podá mi ji. Má opálené ruce s dlouhými prsty a nakrátko ostříhanými nehty, skoro jako by si je kousal. Další detail, který můžu včlenit do svých fantazií.

„Prima sako,“ pochválí mě.

Jsem tak ráda, že jsem si ho koupila.

„Jéje, můžu taky dostat?“ Evalinda chňapne po balíčku. Víím, že má ve své kabelce Kenzo dunhillky. Rob před ní škrtne zapalovačem a Evalinda se skloní, takže odhalí žlábek mezi řadry. Pak se narovná, zhluboka se nadechne a přejede si dlaní po klíční kosti.

„Dneska vypadám příšerně,“ vydechne a pocuchá si rukou vlasy. „Neměla jsem vůbec čas se upravit, víš.“ Strnu. To je naprostá lež. Ale proč?

Rob se na ni krátce usměje. „Tak tomu nevěřím, kotě. Vypadáš milionově jako vždycky.“

Aha, tak proto! Cítím se zahanbená svou naivitou a Evalindinou dotěrností. Rob po mně strelí pohledem, který jako by říkal *oba moc dobře víme, oč tady jde*. Rozbuší se mi z něj srdce.

Vedle Evalindy se objeví pomenší chlapík a obejme ji kolem pasu.

„Salut, Pierre, ça va?“ zeptá se Evalinda. „Evalinda, ma belle, všude tě hledám. Je tady Ondrej Dumowski.“

„Ondrej Dumowski?“ opakuje dychtivě Evalinda. „Ten režisér?“

„Eh, oui. Pojd', představím tě.“

Evalinda potěšeně vypískne a strká mužíka před sebou jako nákupní vozík.

Na nás dva se snese ticho, plné možností a příslibů.

„Jak to jde?“ zeptá se Rob a zastrčí cigarety do kapsy.

„Fajn, díky, a u tebe?“

„Nestěžuju si.“ Hraje si se zapalovačem, zapaluje ho a zhasíná.

„Až na to, že chci už dlouho pracovat s jednou dívkou, ale vždycky mi dá košem.“

Prudce zrudnu a svésím hlavu tak, až mi vlasy spadnou přes obličej. Horečnatě přemýšlím, co říct.

„To od ní není hezké,“ pronesu nakonec.

„Ano, mám pak pocit, jako by se mi vyhýbala.“

Sklopím oči. „Určitě by ji mrzelo, kdyby věděla, že to bereš takhle.“

„A proč?“

Dlaždice jsou z bílého mramoru, položené tak, že vytvářejí kosočtvercový vzor. Kopnu zamýšleně špičkou conversky do temného X z malty.

„Protože jí jde o opak vyhýbání,“ odpovím. Myslím, že je to ta nejstatečnější věc, jakou jsem kdy komu řekla, i když nevím, jestli to dává smysl. Gramaticky i jinak. Panebože, doufám, že opravdu mluvíme o mně.

„Ach?“ Cítím, že si mě prohlíží, ale za žádnou cenu teď nedokážu zvednout oči.

„Myslím, že se stalo něco, co jí zabránilo přijít - třeba spálené oči,“ dodám.

„Spálené oči?“

„Víš, nemocné oči z wolframových světel. Proto nemohla přijít.“

„No ovšem. Stará známá výmluva s wolframovými světly,“ ušklíbne se.

Zasměju se. Když vzhlednu, cítím, jak se mi horké tváře trochu ochlazují. Zadívám se přímo do jeho temných očí. „Oči jako trnky,“ jak říkávala moje babička. Možná to nezní moc poeticky, ale je to přesné. Robovy oči jsou tak tmavé, až hrají do fialova.

„A vsadím se, že je jí to moc, moc líto, a doufá, že to s ní zkusíš příště,“ dodám.

„Ano?“ Když se usmívá, v koutcích úst se mu dělají měsíčky. Všimnu si, že jeho zuby jsou pěkné a rovné, s ostrými špičkami.

„No, aspoň si to myslím,“ hlesnu slabě.

„Tak to rád slyším,“ míní Rob. „Á, tady jsi.“

Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že už nemluví se mnou.

Obrátím se k Mie. Není vůbec namalovaná a na její světlé pleti září pihy jako obrazce souhvězdí.

„Jirino, to jsem ráda, že tě vidím!“ Místo formálního polibku mě upřímně obejmě. Jsem odporná havěť – stojím tady na terase a flirtuju s jejím přítelem. Náhle mě zalije pochopení jako studená sprcha: v tomhle ohledu se chovám jako Britta. Jako záporná hrdinka, padlá žena, která si zaslouží na konci příběhu zemřít. Mia se odtáhne a přidrží si mě na délku paže od těla. „Máš bezva sako! Kde jsi ho sehnala?“

„Na bleším trhu,“ zamumlám. Chce se mi jít domů a brečet. Nebo umřít.

„Le Marché aux puces v Clichy?“

Přikývnu.

„Musíš mít vážně dobré oko, abys tam něco takového našla, je tam hrozný blázinec,“ pochválí mě. „Vidím, že s Robem se už znáš,“ pokračuje a hravě ho poplácá po rameni. „Říkala jsem mu, že s tebou musí fotit, jestli si nechce nechat ujet vlak.“

Najednou mě osvítlí poznání, které protrhne pavoučí síť zamilovanosti: takže Rob se mnou chtěl fotit, protože mu to řekla Mia? Nejradši bych zavyla bolestí, jenže to by vypadalo divně.

„Moc díky,“ zamumlám. „Měla bych se vrátit dovnitř, můj přítel se už jistě diví, kam jsem zmizela.“ Odkráčím tak důstojně, jak jen to zvládnu.

Hugo, můj náhradní přítel, sedí na jednom z kožených křesílek kolem stolku se zrcadlovou deskou. Kolem se shromáždilo asi deset lidí, sedí na podlaze, zatímco nad stolkem se sklání nějaká žena a jakýmsi plíškem rozděluje sněhově bílý prášek. Hugo drží v jedné ruce napůl prázdnou sklenici závorové limonády, ve druhé menší sklenku s karamelovou tekutinou. Lhostejně upíjí limonádu a sleduje dění kolem stolku.

„Promiň, zapovídala jsem se na terase,“ vysvětlím mu. Přikývne a podá mi sklenku. Vypiju její obsah jedním douškem a Hugovy oči polekaně zamžikají. „Neboj, já to zvládnu,“ uklidním ho. Jak mu mám vysvětlit, že se potřebuju opít do bezvědomí?

„Co to dělají?“ zeptám se s pohledem upřeným na stůl.

„Koksík,“ odpoví stručně.

Koksík? Tak jsme ve škole říkali kole. Zřejmě nějaký francouzský způsob přípravy. Kola v prášku, jako šumák. „Bezva, taky bych si dala. Jen si přinesu sklenici vody.“

Hugo mě zamračeně sleduje. Dívá se tak, ještě když se vrátím. Whisky už začíná pracovat, zalévá mi celé tělo příjemným teplem.

„Jseš si jistá?“ zeptá se zamračeně Hugo, když si dřepnu na zem a vmáčknou se mezi hubenou černošku v černém a stejně hubeného bělocha - taky v černém.

„Jasně. Koksík miluju.“

Žena oddělí z hromádky na stole trochu prášku starodávně vyhlížející žiletkou a utvoří z něj přede mnou řádku. Bledý hubeňour mi podá zelenou papírovou ruličku. Zírám na ni. Připadá mi jako americká bankovka, dolar - ale když ji rozbalím, vidím, že jsem se spletla. Je to dvacetidolarovka. Pokývnu na muže, zamumlám díky a strčím si ji do kapsy. Když mi chce dávat peníze, proč ne. Jeho problém.

Nasypu si prášek do sklenice, zakroužím s ní a čekám, až tekutina změní barvu a začne pěnít. Nic se ale neděje, až na pár užaslých povzdechů lidí kolem stolu. Zakroužím průhlednou tekutinou ve sklenici, ale pořád se kole moc nepodobá. Oči všech přítomných se na mě upírají. No co! Kopnu sklenici do sebe. Panebože! Chutná to ještě hůř než whisky. Hořce, jako rozdrcený aspirin. Odložím sklenici a postavím se. Hugo na mě zírám, jako by mi zrovna narostla druhá hlava. Pak najednou vybuchne smíchy.

„Co je?“ zeptám se. Snažím se držet.

„Ty nemáš ponětí, co jsi zrovna udělala, vid’?“ zeptá se měkce. Cítím, že mě všichni pozorují, jejich pohledy se do mě propalují jako reflektory. Odtáhnu Huga do kouta. „No tak dobře. Co jsem udělala?“

„Vypila jsi kokain.“

„Co jsem vypila?“

Hugo se rozchechtá.

Připadá mi, jako by mi ochably svaly v puse. Mluví se mi hrozně ztěžka. „No tak, co je to?“ Převaluju slova po jazyku jako mrtvého tuleně.

Nikde v pokoji není kousek místa, kde bychom mohli být o samotě. Hugo mě vezme za ruku a táhne mě na terasu. Mia a Rob jsou pořád tam, sedí na jedné z pohovek a baví se s nějakou další dvojicí. Tělo mi šílí. Pusu mám jak po injekci novokainu, srdce se mi svírá bolestí a hlava puká na tisíce střípků, jako světla Paříže pod námi.

Hugo mě vede na pohovku na opačné straně terasy, než sedí Rob a Mia. Tam mi uštědřil krátkou přednášku na téma drogy. *Marihuana je nejmíň nebezpečná. Pak hašíš. Po nich jsi zhlouplá a omámená.* Snažím se sledovat Huga, ale oči jako by mi samy utíkaly do míst, kde sedí Rob. *Heroin a kokain tě zbaví vší bolesti, ale jsou návykové a škodlivé, smrtící.* Připadá mi, že i Rob se dívá směrem k nám. *Po LSD vidíš věci, které doopravdy neexistují, což může být nebezpečné, třeba když si najednou začneš myslet, že můžeš létat, jako ta modelka, co takhle vyskočila z okna a zpřelámala si nohy.* Přisednu si blíž k Hugovi a snažím se předstírat, že mě jeho výklad totálně pohlcuje. Jen se podívej, nejsem sama. Mám přítele. *Kokain se vdechuje ze srolované bankovky (dvacetidolarovka mě v kapse džínů začne pálit) a dá ti pocit, že jsi superman.* Má taky nějaké stinné stránky, ale najednou už nedokážu dál sedět a poslouchat.

Mám pocit, jako by se do mě vlila zvláštní síla. Musím se hýbat. Musím tancovat! Vtáhnu Huga dovnitř do obývacího pokoje a z podlahy si udělám taneční parket. Vidí mě Rob? Točím se, vířím, poskakují při hudbě, která mě předtím napůl uspávala. Jako bych byla posedlá. Hugo si musí dát pauzu, ale já tancuju stále dál. Kdepak pauza. Nemusím odpočívat, mohla bych tancovat věčně. Evalinda se ke mně na chvilku přidá, ale taky nevydrží moc dlouho. Kokain je můj favorit. Směju se, hlava mi překypuje myšlenkami, které najednou potřebuju s někým sdílet. U krbu zahlédnu Roba, jak se baví s nějakým plešatým chlápkem. Popadnu Roba za ruku. „Pojď, zatancuj si se mnou!“ Ano, nepleteš se. Je to ta dívka, co

s tebou nedokázala mluvit jinak než se sklopenýma očima. Plešoun se mě pokusí odpálkovat. Zatracený hajzlík. Přitáhnu si Roba. Víím, že jsem neodolatelná. Už jsem zapoměla, co jsem mu to chtěla svěřit - možná svoje tělo. Kroutím se před ním: jsem had, jsem panter, jsem predátor, jsem šelma. Proč se Rob tváří tak rozpačitě? Proč jenom stojí? Přitancím blíž, svíjím se před ním, moje pokožka se téměř dotýká jeho. Najednou se k nám přidá Mia, tančí takovým tím neohrabaným švédským stylem, pohupuje se ze strany na stranu. Zato Rob jen stojí a kouká na nás. No tak, kdo tančí líp? Kdo je hezčí?

„Promiň, my už musíme jít,“ oznámí mi Rob.

Tančím dál.

Jenom už mě to vůbec netěší.

Sedím v Hugově autě. Evalinda odjela domů už dávno, aby mohla zavolat svému příteli. Úsvit začíná žíhat okraje noci zlatavým příslibem. Ujíždíme domů mlčky. Srdce mi pořád tluče, jako bych dál tancovala, ale teplo, kterým mě zahřála vypitá whisky, je to tam.

„Jsi unavená?“ Hugo jako by mi četl myšlenky.

„Ani ne.“ Spíš zničená.

„Bon alors, chci ti něco ukázat,“ ozve se a šlápne na plyn.

Letíme prázdnými ulicemi, ve tmě podivně křehkými jako všechno spící. Z bzučení motoru se stane hřmot, když vůz začne šplhat do kopce po dláždění. Ulici lemují pitoreskní domky s květinovými truhlíky za okny a starodávnými bicykly, opřeny o zrezivělé ploty zahrad. Stáhnu si okýnko, abych se nechala ovívat chladivým ranním větříkem, v němž se mísí vůně nafty a heřmánku.

„Kde to jsme? Je to ještě Paříž?“

„Oui, bien sûr, to je Montmartre.“

Chci vystoupit a jít pěšky, ale Hugo mě přemluví, abych ještě chvíli počkala. Zaparkuje auto pod stromořadím a oba vystoupíme. Vzduch je vlahý a růžově tečkovaný. Hugo mě vezme za ruku a kráčíme k veliké bílé stavbě, téměř skryté za větvemi

stromů. Kolem nás se probouzejí ptáci a otevírají zobáčky k prvním pronikavým výkřikům.

Stromy ustoupí, vyjdeme na mýtinu. „Sacré Coeur,“ pronese Hugo.

S bázní se zahledím na majestátní kostel, který s bílými vízkami a stříbrnými střechami vypadá jako svatební dort, lahodný a k nakousnutí.

Když zabočíme za roh, před námi se objeví Paříž. Leží nám u nohou zalitá naružovělým svítáním. Před námi spadá z kopce dolů snad milion schodů, míří k městu, které se právě chystá probudit. Maličké perličky pouličního osvětlení zhasínají, jedna řada za druhou, jako když se přetrhne náhrdelník. Stojíme tam a sledujeme, jak první sluneční paprsky olizují město ochmýřeným jazykem v barvě šampaňského. Sacré Coeur nám hlídá záda.

„Mám dobrou a dobrou zprávu,“ zahlaholí Evalinda, když vyjde z ložnice. Spala jsem na pohovce, abych ji nerušila.

„Kterou chceš slyšet nejdřív?“

„Ehm... tu dobrou?“

„Dobře sis vybrala.“ Evalinda se rozesměje. „Můj přítel přijede do Paříže na víkend.“

„To je bezva.“ Upřímně se snažím mít radost, kvůli ní. „A teď ta ještě lepší. Sedíš?“

„Ležím,“ připomenu jí.

„Jsem těhotná.“

„Panebože, to je nádhera!“ vyhrknu. Vyskočím, abych ji objala.

Evalinda se usmívá. „No, to je způsob, jak ho postrčit, aby opustil svou ženu, co?“

„Budeš mít miminko! Jsi ten nejšťastnější člověk na světě, víd’?“

„Asi ano. Každopádně...“

Nakloním se k Evalindinu dokonale plochému bříšku. „Ahoj, ty tam. Tady je tvá teta Gigi.“

Evalinda se rozesměje a odstrčí mě. „Chtěla jsem říct, že každopádně potřebuju, abys na víkend vypadla.“

„Jasně, chápu.“ Nemám ani ponětí, kam půjdu, ale tím teď Evalindu nechci zatěžovat. „Panebože,“ opakuju, „jsem kvůli tobě tak šťastná! Budu ti zadarmo hlídat, kdykoli budeš potřebovat!“

„Díky,“ odvětí Evalinda a přejde do kuchyňského koutu. „Hele, zase už nemáme kafe. Mohla bys pro něj skočit?“

„Jasně, už běžím.“

„A pak už půjdeš, jo?“

To mě trochu zarazí. Samozřejmě, je pátek. To už se počítá do víkendu. Měla bych asi zavolat Hugovi.

Když už sedím v autě vedle něj, překypuju Evalindinou novinkou. Ale je to její tajemství, ne moje, a Evalinda mě zavázala přísahou, že to nikomu nepovím. Už teď sním o tom, jak tlačím kočárek Lucemburskými zahradami, aby si Evalinda mohla zdřímnout, dávám dítěti lahev, koupu ho - nebo ji, doufám, že Evalinda bude mít holčičku. Zřejmě se s přítelem přestěhuje do většího bytu a já si budu muset najít něco svého.

„Proč jsi dneska tak tichá?“ chce vědět Hugo.

Vyženu si z hlavy všechny fantazie. „Tak kam jedeme?“

Hugo se jen usměje a šlápne na plyn. Auto zarachotí jednosměrnou silnicí, která nás zázračně navede na hlavní.

„No tak, napověz mi aspoň!“

„Jih.“

„Jižní Francie?“

„Ne, tak daleko ne. To je den cesty, je to moc daleko... prozatím.“

„Tak na jih od Paříže?“

„Oui.“

Pořád nemám ponětí. Za okny ubíhají zlatá pole zrající pšenice, protínaná špičatými topoly. Purpurové vlčí máky lemují příkopy kolem silnice, která vede malebnými vesničkami.

„Připomíná mi to venkov v Československu,“ řeknu Hugovi. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, přepadne mě záchvat sentimentality. Vyprávím Hugovi o své babičce, o tom, jak mi vysvětlovala kulturu renesance tím, že mě brala na výlety po

tamních hradech a zámcích. A taky o tom, jak umřela, těsně před prázdninami, když jsem byla v osmičce.

Nikdo mi neřekl, že je nemocná. To poslední léto, když už vlastně umírala, jsem strávila na zahradě s ní, popíjely jsme lipový čaj, který tišil její bolavý žaludek, a babička mi vyprávěla příběhy z mládí, o tom, jak se seznámila s dědečkem, jehož jsem už nepoznala, nebo veselé historky z tátova dětství. Nudilo mě to a nijak jsem se to nesnažila skrývat. Když mě babička pro něco poslala do domu, naštvane jsem odsekávala. Naše poslední rozloučení se odbylo chvatným „tak zatím ahoj“, aspoň z mé strany. Byla jsem šťastná, že už letím domů.

„Vůbec jsem se s ní pořádně nerozloučila, neřekla jsem jí, jak ji mám ráda, ani co všechno pro mě znamenala,“ vykládám Hugovi.

Rozškrtne zapalovač a připálí si. „Ona to věděla,“ odpoví.

„Ale jak to můžeš tvrdit?“ zaskočí mě jeho přesvědčivost.

„Protože láska není v tom, co druzí říkají. Tak třeba Američani v jednom kuse opakují ‚miluju tě‘. Říkají to i lidem, které nikdy v životě neviděli. Ale nic to neznamená. Láska je v těch nenápadných věcech, které se odehrávají, když jsou dva lidé spolu.“

„Kdopak ti umřel, že jsi na to takový odborník?“ vyjedu na něj. Víím, že to zní dětinsky, ale nemůžu si pomoci. Připadá mi, jako by zlehčoval mou bolest.

„Máma, když mi bylo jedenáct,“ odpoví Hugo prostě.

Moje vyštěknutí se změní v balvan, který mi ucpe pusou. Mám se s ním zadusím. „Ježíš, promiň. Nevěděla jsem -“

„Je toho hodně, co o mně nevíš,“ odpoví.